Prałatura Świętego Krzyża i Opus Dei

Wikariusz Regionalny

DEKRET

Prałat Opus Dei wydał dnia 22 lutego 2020 r. „Wytyczne w sprawie ochrony nieletnich i osób szczególnie bezbronnych", w których zastosował do Prałatury zasady ochrony małoletnich i osób bezbronnych ustanowione przez papieża Franciszka dla Państwa Watykańskiego w dniu 26 marca 2019 r.

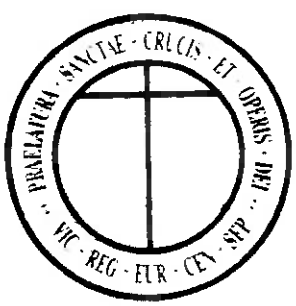
Wypełniając postanowienia tych Wytycznych, **niniejszym dekretem zatwierdzam „Normy dotyczące dochodzenia w przypadku oskarżeń o nadużycia seksualne w stosunku do małoletnich przypisywane wiernym Prałatury Opus Dei w Regionie Europa Środkowo-Północna".**

Normy te uwzględniają przepisy prawa kanonicznego oraz wytyczne Konferencji Episkopatu Polski dotyczące wstępnego dochodzenia kanonicznego w przypadku oskarżeń duchownych o czyny przeciwko szóstemu przykazaniu Dekalogu z osobą poniżej osiemnastego roku życia, przyjęte podczas 366. Zebrania Plenarnego Konferencji Episkopatu Polski w dniach 7–8 października 2014 r.

Niniejsze normy obowiązują w Regionie Europy Środkowo-Północnej Prałatury Opus Dei, obejmującym dziewięć krajów: Polskę, Słowację, Czechy, Litwę, Łotwę, Estonię, Finlandię, Słowenię i Chorwację.

Z dniem wejścia w życie niniejszych norm tracą moc dotychczasowe „Normy dotyczące dochodzenia w przypadku oskarżeń oraz innych wiadomości o nadużyciach seksualnych w stosunku do nieletnich podczas działalności apostolskiej i formacji chrześcijańskiej realizowanych przez Prałaturę Opus Dei", zatwierdzone dnia 8 września 2020 r.

Niniejszy dekret wchodzi w życie z dniem 3 listopada 2026 r.

Warszawa, dnia 3 listopada 2026 r.

Ecs Lib. I; s. 2, p. 21

NORMY DOTYCZĄCE DOCHODZENIA W PRZYPADKU OSKARŻEŃ O NADUŻYCIA SEKSUALNE W STOSUNKU DO MAŁOLETNICH PRZYPISYWANE WIERNYM PRAŁATURY OPUS DEI W REGIONIE EUROPA ŚRODKOWO-PÓŁNOCNA

Zgodnie ze wskazówkami Kongregacji ds. Nauki Wiary, zawartymi w Liście z dnia 3 maja 2011 roku, skierowanym do Biskupów i zrównanym im w prawie, polecono opracowanie jasnych procedur dot. spraw związanych z oskarżeniami o nadużycia seksualne. Niżej zostały zredagowane wspomniane normy ustanowione przez Prałaturę Personalną Świętego Krzyża i Opus Dei w regionie Europa Środkowo-Północna. Okręg ten obejmuje dziewięć krajów: Polska, Słowacja, Czechy, Litwa, Łotwa, Estonia, Finlandia, Słowenia oraz Chorwacja.

Niniejsze normy uwzględniają „wytyczne Konferencji Episkopatu Polskiego dotyczące wstępnego dochodzenia kanonicznego w przypadku oskarżeń duchowych o czyny przeciwko szóstemu przykazaniu Dekalogu z osobą niepełnoletnią poniżej osiemnastego roku życia" przyjęte podczas 366. Zebrania Plenarnego KEP w dniach 7-8 października 2014 r.

Mając na uwadze restrukturyzację regionów w Prałaturze Opus Dei oraz konieczność dostosowania niniejszych norm do krajów o różnym prawodawstwie oraz o bardzo zróżnicowanym rozwoju Kościoła katolickiego niniejsze normy powinny być sprawdzone i zaktualizowane za kilka lat. Stawiamy sobie termin grudzień 2030 r.

Siedziba Wikariusza Regionalnego regionu Europa Środkowo-Północna mieści się w Warszawie. Z tej przyczyny oficjalna wersja tych norm jest w języku polskim. W pozostałych krajach regionu powinna być dostępna wersja językowa lokalna.

Wskazane jest by w każdym kraju był płynny kontakt z odpowiednim biurem Konferencji Biskupów danego kraju lub regionu.

I CHARAKTER NINIEJSZYCH NORM I ZAKRES ICH STOSOWANIA 2
1. Charakter niniejszych norm 2
2. Zakres stosowania 3
II ODPOWIEDZIALNE WŁADZE KOŚCIELNE I ORGANY POMOCNICZE 3
3. Odpowiedzialne władze kościelne 3
4. Komitet Doradczy 4
5. Koordynator do spraw Ochrony Małoletnich 5
III DOBRA, KTÓRE POWINNY BYĆ CHRONIONE 6
6. Po otrzymaniu oskarżenia i podczas dochodzenia należy chronić następujące dobra: 6
IV SPOSÓB PRZEDSTAWIANIA I PRZYJMOWANIA OSKARŻEŃ 8
7. Sposób przedstawiania i przyjmowania oskarżeń 8
8. Pomoc domniemanym ofiarom 10
9. Powiadomienie władz cywilnych 10
V DOCHODZENIE WSTĘPNE 11
10. Rozpoczęcie dochodzenia wstępnego 11
11. Przebieg wstępnego dochodzenia 12
12. Wnioski i zalecenia wynikające z dochodzenia wstępnego 13
13. Zakończenie dochodzenia wstępnego przez Wikariusza 14
VI ODPOWIEDŹ DUSZPASTERSKA PO ZAKOŃCZENIU DOCHODZENIA WSTĘPNEGO 15
14. Odpowiedź duszpasterska w stosunku do ofiary 15
15. Odpowiedź duszpasterska w stosunku do osoby oskarżonej 16
16. Odpowiedź duszpasterska w stosunku do innych osób dotkniętych sprawą 16
VII ODPOWIEDŹ KANONICZNA NA POTWIERDZONE PRZESTĘPSTWA NADUŻYCIA SEKSUALNEGO W STOSUNKU DO MAŁOLETNICH 17

I CHARAKTER NINIEJSZYCH NORM I ZAKRES ICH STOSOWANIA

1. *Charakter niniejszych norm*

1.1 Kościół katolicki, a więc także Prałatura Świętego Krzyża i Opus Dei w Regionie Europy Środkowo-Północnej, uważa nadużycia seksualne wobec małoletnich za ciężkie naruszenie zasad chrześcijańskich, którego nie można tolerować. To przestępstwo jest szczególnie ciężkie, kiedy jest popełniane przez osoby zobowiązujące się pomagać innym w bliższym naśladowaniu Jezusa Chrystusa i Jego nauk.

1.2 Niniejsze normy wpisują się w ogólnie przyjęte przepisy Prawa Kościelnego (por. Kodeks Prawa Kanonicznego [KPK], kan. 31, 34). Są one pomocą w zastosowaniu norm prawa powszechnego zawartych w KPK, kan. 1717, oraz w *motu proprio Sacramentorum sanctitatis tutela (Sst)*, z 30 kwietnia 2001 roku, zaktualizowanych 21 maja 2010 roku, w sprawie wstępnego dochodzenia dotyczącego oskarżeń o nadużycia seksualne w stosunku do małoletnich.

1.3 Niniejsze normy zostały opracowane na podstawie wskazówek udzielonych przez Kongregację ds. Nauki Wiary w liście okólnym z dnia 3 maja 2011 roku oraz na podstawie „Wytycznych Konferencji Episkopatu Polskiego dotyczące wstępnego dochodzenia kanonicznego w przypadku oskarżeń duchowych o czyny przeciwko szóstemu przykazaniu Dekalogu z osobą niepełnoletnią poniżej osiemnastego roku życia" przyjęte podczas 366. Zebrania Plenarnego KEP w dniach 7-8 października 2014r.

2. Zakres stosowania

2.1 Niniejsze normy stosuje się do osób, które w chwili przedstawienia oskarżenia są wiernymi Prałatury. Normy stosuje się jedynie do postępowania w sprawie oskarżeń o czyn lub czyny popełnione podczas realizacji działalności apostolskiej Prałatury pod kierunkiem Wikariusza Regionalnego, polegającej na prowadzeniu formacji chrześcijańskiej lub towarzyszenia duchowego (por. *Codex Iuris Particularis seu Statuta Praelaturae Sanctae Crucis et Operis Dei* [*Statuta*], list okólny, I, e).

2.2 Niniejsze normy nie dotyczą:

2.2.1 Wiernych świeckich Prałatury podczas prowadzenia działalności zawodowej lub osobistej.

2.2.2 Pracowników świeckich i wolontariuszy pracujących w instytucjach lub przy projektach, jeżeli Prałatura jest odpowiedzialna wyłącznie za aspekty duchowe takich instytucji bądź projektów. Instytucje te mają własne normy i procedury postępowania oraz są odpowiedzialne za zachowanie swoich pracowników przed organami państwowymi oraz wobec grupy społecznej, na rzecz której pracują (rodzice uczniów szkół, uczestnicy wyjazdów sezonowych, mieszkańcy akademików, i inne osoby nie wyszczególnione a będące w podobnej zależności).

2.3 Za nadużycie seksualne uważa się, zgodnie z art. 6 *Sst*, przestępstwo przeciwko szóstemu przykazaniu Dekalogu, popełnione przez jednego z wiernych wymienionych w art. 2.1 w stosunku do osoby poniżej 18 roku życia.

II ODPOWIEDZIALNE WŁADZE KOŚCIELNE I ORGANY POMOCNICZE

3. Odpowiedzialne władze kościelne

3.1 Władzą kościelną odpowiedzialną za dochodzenie, o którym mówią niniejsze normy, jest Wikariusz Regionalny Prałatury (zwany dalej Wikariuszem), jako Ordynariusz miejsca danej Kościelnej Jednostki Administracyjnej czyli danego Regionu Prałatury (por. *Codex iuris particularis seu Statuta Praelaturae Sanctae*

Crucis et Operis Dei [*Statuta*], 151 §1).

3.2 Chociaż zgodnie z prawem powszechnym i z niniejszymi normami, inne osoby pomagają mu w dochodzeniu oraz formułują swoją opinię, nie mogą zastąpić zbadania sprawy przez Wikariusza ani jego *potestas regiminis*, nie zastępuje to postępowania karnego, w którym biorą udział dwaj biegli (por. KPK, kan. 1718, §3), które to postępowanie musi zostać przedstawione Sądowi Prałatury którego siedziba mieści się w Rzymie.

4. Komitet Doradczy

4.1 Powinien istnieć Komitet Doradczy, będący organem konsultacyjnym Wikariusza w odniesieniu do dochodzenia wstępnego w sprawie oskarżeń o nadużycia seksualne w stosunku do małoletnich przeciwko wiernym Prałatury. Do kompetencji tegoż Komitetu należą:

4.1.1 Sprawdzanie i proponowanie aktualizacji niniejszych norm.

4.1.2 Doradzanie Wikariuszowi Regionalnemu, obok promotora sprawiedliwości Prałatury w danym Regionie, w ocenie oskarżeń i w określeniu możliwości stosowania w każdym wypadku któregoś ze środków zapobiegawczych przewidzianych w KPK, kan. 1722, aby strzec dobra wspólnego. Według *Sst*, art. 19 takie środki powinny być zastosowane po rozpoczęciu dochodzenia wstępnego.

4.1.3 Doradzanie Wikariuszowi Regionalnemu we wszystkich sprawach związanych z nadużyciami, przedstawiając sugestie związane z ochroną małoletnich.

4.2 Komitet Doradczy składa się z co najmniej pięciu stałych członków, wśród których znajduje się Koordynator Centralny. W przypadku spraw dotyczących Polski uczestniczy on w pracach Komitetu, natomiast w przypadku spraw dotyczących pozostałych krajów regionu w pracach Komitetu uczestniczy dodatkowo właściwy Koordynator Krajowy. Wszyscy członkowie Komitetu muszą być osobami o przykładnym postępowaniu i prawym osądzie, pozostającymi w pełnej łączności z Kościołem.

4.2.1 Większość członków Komitetu powinni stanowić wierni świeccy, którzy nie poświęcają się w pełni zadaniom Prałatury. Przewodniczącym Komitetu powinien być kapłan Prałatury z wieloletnim doświadczeniem duszpasterskim, cechujący się roztropnością, natomiast przynajmniej jeden członek komitetu powinien mieć doświadczenie w postępowaniu dotyczącym nadużyć seksualnych w stosunku do małoletnich.

4.2.2 W miarę możliwości należy zadbać, by wśród członków komitetu znajdowali się specjaliści z różnych dziedzin: prawa kanonicznego, prawa

cywilnego, teologii moralnej lub etyki. Natomiast jeden z nich musi być specjalistą psychologii.

4.2.3 Wikariusz mianuje członków Komitetu Doradczego na okres pięciu lat, który to okres może podlegać przedłużeniu. Nic nie stoi na przeszkodzie, aby wikariusz poprosił jednego z członków swojej Rady o obecność podczas posiedzeń Komitetu Doradczego.

4.3 Wypada, by Promotor Sprawiedliwości Regionu uczestniczył w posiedzeniach Komitetu Doradczego.

5. *Koordynator do spraw Ochrony Małoletnich*

5.1 Wikariusz mianuje Koordynatora Centralnego do spraw Ochrony Małoletnich (zwanego dalej Koordynatorem Centralnym), który odpowiada za przyjmowanie zgłoszeń dotyczących nadużyć seksualnych wobec małoletnich przypisywanych wiernym Prałatury w Polsce oraz za koordynację działań Koordynatorów Krajowych w pozostałych krajach regionu. Udział Koordynatorów w pracach Komitetu Doradczego określa art. 4.2.

5.2 W pozostałych krajach regionu, tj. na Słowacji, w Czechach, na Litwie, Łotwie, w Estonii, Finlandii, Słowenii oraz Chorwacji, Wikariusz mianuje Koordynatora Krajowego.

5.3 Koordynatorzy powinni przyjmować oskarżenia z szacunkiem, zrozumieniem i współczuciem. Powinni umieć słuchać, być otwarci na potrzeby osób przedstawiających oskarżenia oraz postępować z taktem i bezstronnością.

5.4 Jeżeli w jakimś przypadku Koordynator Centralny lub Krajowy czasowo nie może sprawować swoich funkcji, Wikariusz mianuje jego zastępcę.

5.5 Koordynator zajmuje się również ułatwianiem spotkań domniemanych ofiar z Wikariuszem albo jego delegatem, w przypadkach, w których takie spotkania wydają się stosowne, by rozmawiać o ewentualnej pomocy duszpasterskiej bądź medycznej, potrzebnej domniemanej ofierze.

5.6 Do kompetencji Koordynatora Centralnego należy prowadzenie, zgodnie z postanowieniami kan. 1719 KPK, rejestru oskarżeń przeciwko wiernym Prałatury o nadużycia seksualne w stosunku do małoletnich (por. art. 2), w których to sprawie Wikariusz nakazał prowadzić dochodzenie. Koordynatorzy krajowi rejestrują oskarżenia za pośrednictwem Koordynatora Centralnego.

- Po upływie 10 lat od oskarżenia postępuje się zgodnie z kan. 489 §2 KPK. Spis nie zawiera nazwisk domniemanych ofiar ani oskarżonych, a jedynie datę przyjęcia oskarżeń, rodzaj domniemanego przestępstwa, daty rozpoczęcia i zakończenia wstępnego dochodzenia oraz ostateczną decyzję Wikariusza

Regionalnego (czy przesłać akta dochodzenia do Kongregacji ds. Nauki Wiary czy zostały uznane oskarżenia za niewiarygodne).

- Razem z tym rejestrem można również przechowywać, bez wymieniania jakiegokolwiek nazwiska, doświadczenia w sprawie postępowań uzyskane na podstawie różnych badanych przypadków, które mogą być istotne dla przyszłych spraw.
- Dokumentacja dotycząca każdego przypadku jest przechowywana w archiwum Prałatury zgodnie z normami powszechnymi dotyczącymi przechowywania dokumentów tajnych (por. KPK, kan. 489, 1719).

III DOBRA, KTÓRE POWINNY BYĆ CHRONIONE

6. Po otrzymaniu oskarżenia i podczas dochodzenia należy chronić następujące dobra:

6.1 W celu zachowania sprawiedliwości, odpowiednie normy kanoniczne i świeckie muszą być starannie przestrzegane, z poszanowaniem praw wszystkich stron.

6.2 Odnośnie ustawodawstwa państwowego i cywilnego wymiaru sprawiedliwości:

6.2.1 Przy dokładnym poszanowaniu *forum internum* albo tajemnicy spowiedzi należy zawsze przestrzegać przepisów prawa świeckiego w odniesieniu do informowania prawowitych władz o przestępstwach.

6.2.2 Jeżeli organy państwowe prowadzą postępowanie karne w danej sprawie bądź rozpoczęto proces przed sądem państwowym przeciwko osobie oskarżonej, nie można utrudniać takiego postępowania czy procesu ani próbować wpływać na ich przebieg. Mając na uwadze okoliczności sprawy, Wikariusz decyduje, czy stosowne jest odłożenie rozpoczęcia kanonicznego dochodzenia wstępnego do momentu zakończenia postępowania prowadzonego przez organy ścigania lub sąd powszechny.

6.2.3 Niezależnie od wyniku dochodzenia prowadzonego przez władze świeckie albo orzeczenie końcowego świeckiego procesu sądowego, Kościół zachowuje prawo rozpoczęcia dochodzenia wstępnego zgodnie z KPK, kan. 1717 i niniejszymi normami.

6.3 Należy nie dopuszczać do sytuacji, w której dochodzenie wstępne naraziłoby na uszczerbek dobrą opinię osób (por. KPK, kan. 1717 §2). Wymaga się, aby wszyscy, którzy uczestniczą w dochodzeniu wstępnym, zachowywali zasadę poufności (tajemnica naturalna).

6.4 Należy zawsze postępować ze sprawiedliwością, współczuciem i miłością; należy również starać się zapobiec albo zaradzić zgorszeniu.

6.5 Co się tyczy domniemanych ofiar:

6.5.1 Należy zapewnić domniemanym ofiarom odpowiednią ochronę oraz zaoferować im pomoc duchową i psychologiczną, dostosowaną do ich potrzeb i okoliczności sprawy.

6.5.2 Ofierze nadużycia seksualnego, którą jest osoba niepełnoletnia poniżej osiemnastego roku życia pomoc duchowa i psychologiczna powinna być udzielana w ścisłej współpracy z rodzicami (opiekunami prawnymi), a w przypadku ofiary poniżej piętnastego roku życia za wyraźną ich zgodą.

6.5.3 Osoba składająca skargę powinna być traktowana z szacunkiem. W przypadkach, w których nadużycie seksualne jest związane z przestępstwem przeciwko godności sakramentu pokuty (*Sst*, art.4), skarżący ma prawo domagać się, żeby jego nazwisko nie zostało przekazane oskarżanemu kapłanowi (*Sst*, art. 24).

6.5.4 Osobę składającą oskarżenie należy wyraźnie poinformować o jej prawie do zawiadomienia właściwych organów państwowych, zgodnie z przepisami obowiązującymi w danym kraju.

6.5.5 Osobie oskarżającej należy również wyjaśnić, że postępowanie kanoniczne ma charakter wewnątrzkościelny.

6.6 Co się tyczy oskarżonego:

6.6.1 Zostaje poszanowane fundamentalne prawo do obrony. W konsekwencji tego, już od fazy dochodzenia wstępnego powinien być informowany o oskarżeniach i należy dać mu szansę ustosunkowania się do każdego z nich, chyba że Wikariusz po wysłuchaniu Komitetu Doradczego uzna, że istnieją poważne racje przeciwne. Roztropność Wikariusza decyduje po wysłuchaniu Komitetu Doradczego, jakie informacje są przekazywane oskarżonemu podczas dochodzenia wstępnego.

6.6.2 Gdyby Wikariusz uznał, że istnieją powody ograniczania informacji, jakie przekazuje się osobie oskarżonej na temat oskarżeń, należy powiadomić osobę oskarżoną, że jeżeli po zakończeniu dochodzenia wstępnego oskarżenia nie zostaną odrzucone jako nieuzasadnione i będzie toczył się dalej proces sądowy bądź administracyjny, podczas tego procesu osoba oskarżona pozna oskarżenia i dowody przeciwko niej i będzie miała możliwość się o nich wypowiedzieć lub zgłosić dowody przeciwne. Należy również ją powiadomić, że ten sposób postępowania występuje również w procedurze stosowanej przez władze świeckie, w której oskarżeni nie mają dostępu do wszystkich informacji zbieranych przez prokuratora albo śledczego na temat jakiejś sprawy, dopóki nie rozpocznie się proces sądowy.

6.6.3 Przypomina się osobie oskarżonej i oskarżycielom, że istnieje domniemanie niewinności, dopóki nie udowodni się winy.

6.6.4 Osobie oskarżonej należy zaoferować odpowiednią pomoc psychologiczną lub terapeutyczną, dostosowaną do jej potrzeb. Pomoc ta powinna być świadczona przez specjalistę, który nie uczestniczy w ocenie oskarżeń ani w podejmowaniu decyzji dotyczących danej sprawy.

6.6.5 W każdym momencie postępowania dyscyplinarnego lub karnego należy zagwarantować oskarżonemu duchownemu sprawiedliwe i godne utrzymanie.

6.6.6 Należy wykluczyć ponowne dopuszczenie duchownego do publicznego sprawowania posługi, do czasu zakończenia dochodzenia wstępnego, jeżeli ze zgromadzonych dowodów wynika, że istnieje obawa, iż może on stanowić zagrożenie dla małoletnich albo istnieje ryzyko zgorszenia społecznego.

6.6.7 Jeżeli po zakończeniu dochodzenia wstępnego oskarżenia nie zostały potwierdzone, należy podjąć odpowiednie działania w celu ochrony lub przywrócenia dobrego imienia osoby oskarżonej, stosownie do wyników dochodzenia i okoliczności sprawy (por. art. 15.1).

IV SPOSÓB PRZEDSTAWIANIA I PRZYJMOWANIA OSKARŻEŃ

7. Sposób przedstawiania i przyjmowania oskarżeń

7.1 Każdy, kto stwierdzi konieczność przedstawienia oskarżenia o nadużycia seksualne w stosunku do małoletniego, ze strony wiernego Prałatury (por. art. 2.1), powinien zwrócić się do Koordynatora Centralnego lub Krajowego. Każdy wierny Prałatury, który dowie się o aktach nadużyć seksualnych w stosunku do małoletnich, popełnionych przez innego wiernego Prałatury, bądź stwierdzi racjonalną przyczynę podejrzenia takich przestępstw, powinien bezzwłocznie poinformować Koordynatora, chyba że takim postępowaniem naruszyłby poufność kierownictwa duchowego albo tajemnicę sakramentu pojednania.

7.2 Koordynator Centralny lub Krajowy powinien się spotkać z osobą przedstawiającą oskarżenie, jeżeli to możliwe w terminie 24 (dwudziestu czterech) godzin od chwili powiadomienia o rzekomym przestępstwie.

7.3 Koordynator Centralny lub Krajowy spotyka się z rodzicami lub opiekunami domniemanej ofiary, jeżeli to nie oni zgłaszają oskarżenie.

7.4 Koordynator Centralny lub Krajowy spotyka się również z domniemaną ofiarą, jeżeli nie składa ona doniesienia osobiście. Wcześniej powinien uznać, czy uważa

to spotkanie za stosowne i powinien uzyskać przyzwolenie rodziców lub opiekunów domniemanej ofiary. Rodzice lub opiekunowie albo osoby przez nich wskazane powinny być obecne podczas takiego spotkania. Wymienione środki ostrożności nie są konieczne, jeżeli z powodu upływu czasu od wydarzeń do których odnoszą się oskarżenia, domniemana ofiara osiągnęła pełnoletniość.

7.5 Jeżeli osoba pokrzywdzona jest małoletnia, ewentualna rozmowa z nią powinna odbywać się z poszanowaniem jej wieku, dojrzałości i sytuacji psychicznej, przy udziale psychologa posiadającego doświadczenie w pracy z małoletnimi pokrzywdzonymi przemocą seksualną. Należy przestrzegać przepisów obowiązujących w danym kraju dotyczących zgody rodziców lub opiekunów prawnych oraz unikać niepotrzebnego ponawiania przesłuchań.

7.6 Jeżeli przeprowadzono rozmowę z osobą małoletnią, psycholog sporządza odpowiednią opinię lub notatkę, uwzględnianą przy podejmowaniu dalszych decyzji. Sporządzenie tej opinii nie może opóźniać działań koniecznych dla ochrony małoletniego ani wykonania obowiązków wynikających z prawa państwowego.

7.7 Koordynator Centralny lub Krajowy nie wypowiada się na temat winy osoby oskarżonej ani nie przesądza o wyniku dochodzenia wstępnego lub ewentualnego dalszego postępowania. Nie rozstrzyga również o odpowiedzialności odszkodowawczej. Osobie zgłaszającej oraz osobie pokrzywdzonej należy jednak zapewnić możliwość uzyskania informacji o przysługujących im prawach, w tym o możliwości zwrócenia się do właściwych organów państwowych i skorzystania z niezależnej pomocy prawnej.

7.8 W rozmowach z osobami składającymi doniesienie lub z domniemaną ofiarą Koordynator Centralny lub Krajowy wyraźnie informuje, że w przypadku wszczęcia dochodzenia wstępnego Wikariusz rozważy zastosowanie odpowiednich środków zapobiegawczych, zgodnie z art. 10.8. Środki te mogą polegać na ograniczeniu sprawowania posługi kapłańskiej, jeżeli oskarżonym jest duchowny, lub ograniczeniu uczestnictwa w działalności apostolskiej Prałatury, jeżeli oskarżonym jest osoba świecka. O ich zakresie i czasie trwania decyduje Wikariusz, stosownie do okoliczności sprawy. Zastosowanie takich środków nie oznacza uznania winy osoby oskarżonej.

7.9 Koordynator Centralny lub Krajowy poprosi osoby składające doniesienie, żeby przesłały mu je na piśmie. Przedstawia tę samą prośbę rodzicom lub opiekunom domniemanej ofiary, chyba że osiągnęła ona pełnoletniość. Udostępnia im egzemplarz kwestionariusza stanowiącego załącznik do niniejszych norm (Zał. 2) jako pomoc przy redagowaniu wspomnianego pisma. Jeżeli, mając na uwadze wiek lub poziom wykształcenia osoby skarżącej, Koordynator Centralny lub Krajowy uzna, że dana osoba nie jest w stanie sama zredagować takiegoż pisma,

sam może zająć się jego zredagowaniem. Następnie przedstawia go osobie zainteresowanej, żeby sprawdziła, czy prawidłowo przedstawia to, co zostało powiedziane, i by to pismo potwierdziła własnoręcznym podpisem. Koordynator Centralny lub Krajowy również składa swój podpis.

7.10 Koordynator Centralny lub Krajowy sporządza i przechowuje dokumentację wszystkich rozmów z domniemanymi ofiarami, ich rodzicami lub opiekunami oraz innymi osobami składającymi doniesienie, a także pisemne raporty dotyczące tych zgłoszeń. Dokumentacja ta stanowi część akt danej sprawy. Informacje o sprawie przekazuje się Koordynatorowi Centralnemu w celu wpisania do rejestru, o którym mowa w art. 5.6, jeżeli spełnione są przewidziane tam warunki.

7.11 Jeżeli oskarżenie odnosi się do pracownika świeckiego lub wolontariusza instytucji, w której Prałatura nadzoruje tylko aspekty duchowe prowadzonej tam pracy, Koordynator Centralny lub Krajowy zwraca się do składającego doniesienie, żeby przedstawił je kierownictwu tej instytucji, które jest odpowiedzialne za postępowanie swoich pracowników lub wolontariuszy, jeżeli pracuje on w tym miejscu (por. art. 2.2.2). Takie skierowanie nie zwalnia z obowiązku zawiadomienia właściwych organów państwowych, jeżeli obowiązek ten wynika z prawa.

7.12 Jeżeli oskarżenia są rozpowszechniane przez środki masowego przekazu, Koordynator Centralny lub Krajowy kontaktuje się ze skarżącą osobą, prosząc o złożenie formalnego doniesienia.

7.13 Jeżeli pojawiają się anonimowe oskarżenia, Koordynator Centralny lub Krajowy informuje Wikariusza, by ten podjął decyzję, czy należy je brać pod uwagę czy nie.

8. *Pomoc domniemanym ofiarom*

Kiedy przyjmuje się oskarżenia przeciwko wiernym Prałatury (por. art. 2.1) o nadużycia seksualne w stosunku do małoletnich Koordynator Centralny lub Krajowy w porozumieniu z Wikariuszem niezwłocznie zawiadamia rodziców lub opiekunów prawnych domniemanej ofiary i koordynuje natychmiastową pomoc duszpasterską nad domniemaną ofiarą i jej rodziną, mając na uwadze postanowienia art. 7.7 i 7.8. Również, w porozumieniu z Wikariuszem, udziela im porad w sprawie możliwości uzyskania pomocy psychologicznej.

9. *Powiadomienie władz cywilnych*

Koordynator Centralny lub Krajowy, w porozumieniu z Wikariuszem, zapewnia przestrzeganie obowiązujących w danym kraju przepisów dotyczących zawiadamiania właściwych organów państwowych o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przeciwko małoletniemu. Jeżeli obowiązujące przepisy wymagają niezwłocznego zawiadomienia

właściwych organów, konsultacja z Wikariuszem nie może opóźniać wykonania tego obowiązku.

V DOCHODZENIE WSTĘPNE

10. Rozpoczęcie dochodzenia wstępnego

10.1 W momencie otrzymania przez Koordynatora Centralnego lub Krajowego doniesienia o nadużyciu seksualnym, niezwłocznie powiadamia Wikariusza i przekazuje mu pisemny raport lub pisemne raporty o rozmowach, jakie odbył na temat doniesienia z osobą składającą doniesienie oraz z domniemaną ofiarą lub jej rodzicami bądź opiekunami prawnymi. Koordynator Centralny lub Krajowy może przedstawić zalecenia, które uzna za stosowne w oparciu o wrażenia uzyskane podczas tychże rozmów.

10.2 Wikariusz przekazuje informacje Komitetowi Doradczemu prosząc o opinię w danej sprawie, z zapytaniem czy należy wszcząć dochodzenie. Po wysłuchaniu opinii Komitetu Doradczego oraz opinii promotora sprawiedliwości (por. KPK, kan. 1722), Wikariusz podejmuje decyzję, biorąc pod uwagę, że dochodzenie powinno się rozpocząć tylko wtedy, jeżeli doniesienie wydaje się prawdopodobne i nie jest zupełnie zbędne, jak na przykład w przypadku gdy oskarżony potwierdzi, że doniesienie jest prawdziwe i przyjmie swoją odpowiedzialność za czyn (por. KPK, kan. 1717). Nawet w tym przypadku może być czymś właściwym przeprowadzenie dochodzenia wstępnego w celu wyjaśnienia zakresu i okoliczności faktów.

10.3 Jeżeli Wikariusz Regionalny postanawia wszcząć dochodzenie, wydaje dekret, w którym podejmuje tę decyzję i mianuje osobę zdatną do przeprowadzenia dochodzenia lub informuje, że sam się tego podejmie (por. KPK, kan. 1717). Chociaż Wikariusz decyduje o tym swobodnie, w normalnej sytuacji jest wskazane, żeby mianował delegata, który zajmie się dochodzeniem.

10.4 Mając na uwadze okoliczności sprawy (liczbę i stan osób, które powinny być przesłuchane, charakter domniemanych zdarzeń, itp.), Wikariusz może uznać za stosowne mianowanie w dekrecie o wszczęciu dochodzenia wstępnego, poza swoim delegatem, dwóch śledczych, wybierając ich spośród specjalistów dobrze przygotowanych do zadania tego rodzaju — na przykład, adwokata i psychologa lub pracownika socjalnego.

10.5 W przypadku spraw prowadzonych w Polsce, jeżeli duchowny zostanie zatrzymany lub sąd podejmie decyzję o zastosowaniu wobec niego tymczasowego aresztowania bądź innego środka zapobiegawczego w związku z zarzutem popełnienia przestępstwa określonego w rozdziale XXV Kodeksu karnego, Wikariusz Regionalny powinien powiadomić o tym Sekretarza

Generalnego Konferencji Episkopatu Polski.

10.6 Wikariusz Regionalny przypomina osobie oskarżonej o zasadzie, zgodnie z którą każdy człowiek jest niewinny, dopóki nie zostanie udowodniona jego wina, i ostrzega go, że nie powinien porozumiewać się z osobą skarżącą lub osobami skarżącymi ani z domniemaną ofiarą lub jej rodziną ani też z osobami, które mogą być przesłuchiwane w charakterze świadków. Ostrzega go również o zagrożeniach, jakie pociągałoby za sobą odpowiadanie na ewentualne pytania ze strony środków masowego przekazu, radząc mu, żeby odsyłał dziennikarzy do Biura Wikariusza Prałatury.

10.7 Celem dochodzenia jest ustalenie faktów i ich okoliczności, jak również ewentualnej poczytalności osoby oskarżonej (por. KPK, kan. 1717 oraz Dodatek I do niniejszych norm).

10.8 Obowiązkiem Wikariusza jest określenie, jakie środki zapobiegawcze spośród przewidzianych w KPK, kan. 1722 oraz w KKKW, kan. 1473 powinny być nałożone dla ochrony dobra wspólnego. Zgodnie z *Sst*, art. 19, takie środki mogą być nakładane po rozpoczęciu dochodzenia wstępnego. Wikariusz może zwrócić się do Komitetu Doradczego z prośbą o opinię na temat stosowności przyjęcia takich środków, aby ograniczyć zapobiegawczo sprawowanie posługi przez kapłana w stosunku, do którego prowadzone jest dochodzenie. Z własnej inicjatywy Komitet również może przedstawić zalecenia tego rodzaju Wikariuszowi Regionalnemu.

11. Przebieg wstępnego dochodzenia

11.1 Śledczy mianowani przez Wikariusza (por. art. 10.4) albo jego delegat, jeżeli Wikariusz nie mianował śledczych, mają takie same pełnomocnictwa oraz identyczne obowiązki jak Audytor podczas procesu (por. KPK, kan. 1717 § 3 oraz artykuły 11-12 niniejszych norm).

11.2 Osoby, które będą przesłuchiwane przez śledczych, są informowane o swoim prawie do wyboru towarzyszącej im innej osoby. Osoba ta może być kanonistą lub adwokatem.

11.3 Śledczy dostarczają kanoniście, adwokatowi lub innej osobie którą osoba oskarżona i domniemana ofiara wybrali na doradców, informacje jakie są odpowiednie w każdej sprawie odnośnie przebiegu dochodzenia (por. art. 6.6.1-6.6.2). Gdyby oskarżony lub ofiara woleli obejść się bez pomocy innej osoby, informacje na temat przebiegu dochodzenia są przekazywane im bezpośrednio.

11.4 Śledczy spotykają się z osobą lub osobami, które złożyły doniesienie, bądź z ofiarą (jeżeli doniesienie zostało złożone przez inne osoby), z oskarżonym i z każdą inną osobą, która może pomóc i wyjaśnić fakty, których dotyczą doniesienia.

11.5 Jeżeli osoba pokrzywdzona jest nadal małoletnia, prowadzący dochodzenie oceniają, czy konieczne jest jej ponowne przesłuchanie. W przypadku podjęcia decyzji o przesłuchaniu należy przestrzegać zasad określonych w art. 7.4–7.6 niniejszych norm.

11.6 Przed przesłuchaniem osoby oskarżonej należy ją powiadomić o przedstawionych przeciwko niej zarzutach (por. art. 6.6.1-6.6.2), dając jej możliwość ustosunkowania się do nich. Jeżeli tego pragnie, odpowiedź może się odbyć za pośrednictwem osobistego pisma albo kanonisty lub adwokata. Jeżeli woli, może odpowiedzieć na zarzuty ustnie podczas spotkania ze śledczymi.

11.7 Podczas rozmowy z oskarżonym należy pamiętać, że oskarżony nie ma obowiązku przyznania się do przestępstwa i nie można żądać od niego przysięgi (por. KPK, kan. 1728 § 2).

11.8 Śledczy i osoby przesłuchiwane podpisują pisemny protokół z każdego przesłuchania po potwierdzeniu, że obejmuje on dokładnie to, o czym mówiono. W związku z tym nie ma przeszkód, żeby przesłuchania były nagrywane na rejestratorze. Ten, kto zajmuje się przepisywaniem tych nagrań, powinien zobowiązać się do zachowania tajemnicy służbowej.

12. *Wnioski i zalecenia wynikające z dochodzenia wstępnego*

12.1 Po zakończeniu dochodzenia śledczy rozważają:

12.1.1 Czy oskarżenia okazują się prawdopodobne czy nie.

12.1.2 Czy fakty i okoliczności pojawiające się w dochodzeniach stanowią przestępstwo nadużycia seksualnego (por. Dodatek 1).

12.1.3 Czy to przestępstwo wydaje się być zawinione przez oskarżonego (por. Dodatek 1).

12.1.4 Czy nie doszło do przestępstwa nadużycia seksualnego, a natomiast miały miejsce nieroztropne zachowania, itp., które nie pasują do przykładności właściwej kapłanowi lub świeckiemu, pragnącemu przykładnie przeżywać swoje chrześcijańskie powołanie.

12.2 Śledczy przedstawiają Komitetowi Doradczemu raport dotyczący wniosków na temat spraw wspomnianych w art. 12.1. Mogą dodać sugestie i zalecenia, jakie uznają za stosowne. Temu raportowi towarzyszą raporty na temat odbytych przesłuchań (por. art. 11.8), jak również wszelkie inne istotne dokumenty (listy, itp.), które mogły im zostać doręczone podczas dochodzenia.

12.3 Komitet Doradczy zbiera się bez zwłoki w celu rozważenia raportu śledczych i oceny, czy dochodzenie było kompletne i czy odbyło się bez nieprawidłowości. Jeżeli Komitet uważa to za konieczne, może poprosić śledczych, żeby uzupełnili

wysłane informacje. Potem Komitet przedstawia Wikariuszowi wszystkie dokumenty z dochodzenia i dodaje pismo, wskazując, czy zgadza się z wnioskami śledczych i zaleceniami, jakie Komitet pragnie przedstawić Wikariuszowi.

12.4 Świadomi, że dochodzenie tego rodzaju oznacza czas ciężkiej próby zarówno dla ofiary, jak i dla oskarżonego, Wikariusz i członkowie Komitetu Doradczego starają się, by zostało doprowadzone do końca w jak najkrótszym czasie i dbają, żeby nie było opóźnień w przesłuchaniach śledczych ani w redagowaniu i przedstawianiu wniosków.

13. Zakończenie dochodzenia wstępnego przez Wikariusza

13.1 Wikariusz starannie bada raporty i wnioski Koordynatora Centralnego lub Krajowego (por. art. 10.1), śledczych (por. art. 12.2) oraz Komitetu Doradczego (por. art. 12.3). Jeżeli wydaje mu się to konieczne, może zwrócić sprawę Komitetowi Doradczemu oraz śledczym w celu wyjaśnienia albo dodatkowych uzupełnień. Jeżeli uzna zgromadzony materiał za wystarczający, przystępuje do zakończenia dochodzenia wstępnego.

13.2 Jeżeli Wikariusz uzna, że w wyniku dochodzenia wstępnego nie uzyskano wystarczających podstaw do uznania oskarżeń za prawdopodobne, wydaje dekret o zakończeniu dochodzenia wstępnego i odstąpieniu od dalszego postępowania. W dekrecie wskazuje, czy oskarżenia okazały się bezpodstawne, czy też nie zostały dostatecznie potwierdzone. Kopię dekretu przesyła osobie oskarżonej, domniemanej ofierze oraz Komitetowi Doradczemu.

13.3 Jeżeli oskarżony jest duchownym i wniosek Wikariusza jest taki, że oskarżenia są prawdopodobne, oraz że w związku z tym istnieją powody, aby uważać, że zostało popełnione przestępstwo, Wikariusz:

13.3.1 Przesyła Prałatowi akta dochodzenia wstępnego, które powinny zostać przekazane Kongregacji ds. Nauki Wiary (por. *Sst*, art. 16).

13.3.2 Przesyła pismo oskarżonemu, ofierze i Komitetowi Doradczemu, zawiadamiając ich, że wykonał postanowienia art. 13.3.1.

13.3.3 We wspomnianym piśmie Wikariusz wskazuje, że zabrania się oskarżonemu uczestnictwa we wszelkiej działalności Prałatury, w której uczestniczą małoletni, jak również prowadzenia wszelkiej innej działalności duszpasterskiej oraz że może on pełnić swoją posługę tylko w ośrodku Prałatury, w którym mieszka.

13.3.4 Wikariusz zawiadamia również o wyżej wymienionych sprawach (art. 13.3.1 - 13.3.3) Ordynariusza diecezji, w której domniemane nadużycie

seksualne miało miejsce i w której zamieszkuje oskarżony.

13.4 Jeżeli oskarżony jest osobą świecką, a wniosek Wikariusza jest taki, że oskarżenia są prawdopodobne i w związku z tym istnieją racje, żeby myśleć, że zostało popełnione przestępstwo, Wikariusz:

13.4.1 Uwzględnia przebieg i wyniki postępowania prowadzonego przez właściwe organy państwowe, jeżeli takie postępowanie zostało wszczęte. W przypadku braku takiego postępowania podejmuje odpowiednie decyzje w zakresie swoich kompetencji, na podstawie ustaleń dochodzenia wstępnego i z poszanowaniem obowiązującego prawa.

13.4.2 Zakazuje oskarżonemu uczestnictwa w jakiejkolwiek działalności Prałatury, w której biorą udział osoby małoletnie.

13.4.3 Wysyła pismo oskarżonemu, ofierze oraz Komitetowi Doradczemu, zawiadamiając ich, że wykonał postanowienia art. 13.4.2.

13.4.4 Powiadamia również o powyższym (art. 13.4.1 - 13.4.3) Ordynariusza diecezji, w której miało miejsce domniemane nadużycie seksualne i w której mieszka oskarżony.

VI ODPOWIEDŹ DUSZPASTERSKA PO ZAKOŃCZENIU DOCHODZENIA WSTĘPNEGO

14. Odpowiedź duszpasterska w stosunku do ofiary

14.1 Wikariusz albo ktoś wyznaczony przez niego spotyka się z ofiarą albo z jej rodzicami lub opiekunami, jeżeli ofiara jest małoletnia, żeby powiadomić ich o rezultacie dochodzenia. Zarówno Wikariuszowi lub jego przedstawicielowi, jak i ofierze, towarzyszy inna osoba. Po takim spotkaniu, Wikariusz wraz z osobą towarzyszącą sporządza notatkę służbową, zaopatrzoną w podpisy i zachowują w Archiwum.

14.2 Jeżeli dochodzenie wstępne zakończono z powodu braku wystarczających podstaw do dalszego postępowania, należy poinformować o tym osobę zgłaszającą oraz domniemaną ofiarę, wyjaśniając, czy oskarżenia uznano za bezpodstawne, czy też nie zostały dostatecznie potwierdzone. Osobom tym należy nadal okazywać szacunek i zrozumienie oraz zaoferować pomoc odpowiednią do okoliczności sprawy.

14.3 Jeżeli oskarżenie okazało się prawdopodobne, powiadamia się o tym ofiarę i osoby, które złożyły doniesienie, jeżeli zrobiły to inne osoby. Proponuje się ofierze i, jeśli wydaje się to konieczne jej rodzinie, opiekę duszpasterską w formie

jaka wydaje się najbardziej dostosowana do okoliczności. Nie mówi się niczego, co mogłoby zostać zrozumiane jako uznanie winy oskarżonego albo domniemanie takiej winy ze strony władz kościelnych. Dopiero po procesie sądowym lub administracyjnym następującym po dochodzeniu wstępnym albo innej odpowiedzi kanonicznej, gdyby nie było procesu (por. art. 17 – 22), można mówić o winie (por. Dodatek I, B).

15. Odpowiedź duszpasterska w stosunku do osoby oskarżonej

15.1 Jeżeli po zakończeniu dochodzenia wstępnego oskarżenia nie zostały potwierdzone, Wikariusz podejmuje odpowiednie działania w celu ochrony lub przywrócenia dobrego imienia osoby oskarżonej, uwzględniając wyniki dochodzenia oraz okoliczności sprawy. W szczególności, jeżeli ustalono, że oskarżenia były bezpodstawne lub fałszywe, Wikariusz podejmuje wszelkie stosowne środki w celu naprawienia szkody wyrządzonej dobremu imieniu tej osoby. Środki te mogą obejmować między innymi:

15.1.1 Stosowne oświadczenie informujące o zakończeniu dochodzenia i jego wynikach, z poszanowaniem praw wszystkich zainteresowanych osób, a w przypadku duchownego – przywrócenie możliwości sprawowania posługi, jeżeli nie istnieją inne przeszkody;

15.1.2 Wizyta złożona przez Wikariusza w dziełach apostolskich, przy których pracuje osoba oskarżona, aby przekazać tę samą informację osobom pracującym lub uczestniczącym w tych miejscach;

15.1.3 Ofiarowanie osobie fałszywie oskarżonej pomocy duchowej i psychologicznej, aby pomóc jej przyjść do siebie po możliwym urazie psychicznym.

15.2 Jeżeli po zakończeniu dochodzenia wstępnego oskarżenie wydaje się prawdopodobne, poza uczynieniem tego co wskazano w art. 13.3.2 lub 13.4.3, Wikariusz może przynaglać oskarżonego, żeby dobrowolnie poddał się badaniu lekarskiemu i psychologicznemu u specjalistów, którzy wydadzą się odpowiedni Wikariuszowi i oskarżonemu. Wikariusz dba również o to, aby zaoferowano oskarżonemu opiekę duszpasterską stosowną do okoliczności, w jakich się znajduje.

16. Odpowiedź duszpasterska w stosunku do innych osób dotkniętych sprawą

16.1 Nadużycie seksualne dotyka głęboko rodzinę ofiary. Może się zdarzyć, że ofiara musi stawić czoło odrzuceniu w swoim środowisku, natomiast jej rodzice mogą czynić sobie wyrzuty za niedostateczną opiekę nad dziećmi. Wikariusz poszukuje sposobu udzielenia pomocy w wyjściu z ewentualnego urazu psychicznego i

duchowego.

16.2 Może się zdarzyć, że ten, kto dopuścił się nadużycia, jest osobą bardzo popularną w środowisku, w którym miały miejsce owe zdarzenia. Reakcje osób, które go znają, mogą polegać na gniewie, rozczarowaniu, niesmaku, poczuciu zdrady, oporze przed uwierzeniem w to, co słyszą, bólu i współczuciu dla ofiary, itp. Władze kościelne powinny starannie rozważyć najstosowniejsze środki duszpasterskie i psychologiczne, żeby stawić czoła tym stanom ducha.

16.3 W przypadku spraw prowadzonych w Polsce, jeżeli duchowny zostanie zatrzymany lub sąd podejmie decyzję o zastosowaniu wobec niego tymczasowego aresztowania bądź innego środka zapobiegawczego w związku z zarzutem popełnienia przestępstwa określonego w rozdziale XXV Kodeksu karnego, Wikariusz Regionalny powinien powiadomić o tym Sekretarza Generalnego Konferencji Episkopatu Polski.

VII ODPOWIEDŹ KANONICZNA NA POTWIERDZONE PRZESTĘPSTWA NADUŻYCIA SEKSUALNEGO W STOSUNKU DO MAŁOLETNICH

17. Kiedy pojedynczy akt nadużycia seksualnego w stosunku do małoletniego ze strony wiernego Prałatury, jest uznany przez jego sprawcę lub potwierdzony w procesie kanonicznym, sądowym lub pozasądowym, odbytym zgodnie z normami prawa, Wikariusz określa zdatność sprawcy do dalszego pozostawania w Prałaturze.

18. Mając na uwadze stosowne normy Statutów Prałatury (por. *Statuta*, 28-35), Wikariusz może sugerować sprawcy nadużycia, żeby poprosił Prałata o zwolnienie z członkostwa w Prałaturze (por. *ibid.*, 31), albo może zasugerować Prałatowi usunięcie danej osoby z Prałatury. We wszystkich tych przypadkach należy poszanować prawa, jakie Statuty Opus Dei oraz Prawo Kanoniczne przyznają sprawcy nadużycia.

19. Co się tyczy kar kanonicznych nakładanych na kapłanów lub diakonów, którzy popełniają to przestępstwo, należy stosować postanowienia *Sst*, art. 6 §2, art. 21 §2 (por. Kongregacja Nauki Wiary, List okólny z dnia 3 maja 2011 r., II).

19.1 Kapłan lub diakon, który popełnił akt nadużycia seksualnego w stosunku do małoletniego, może poprosić w każdej chwili o dyspensę od obowiązków wynikających z przyjętych święceń.

19.2 W niezwykle ciężkich przypadkach Prałat Opus Dei, za pośrednictwem Kongregacji ds. Nauki Wiary, może przedstawić bezpośrednio Papieżowi do decyzji usunięcie oskarżonego ze stanu duchownego, albo wydalenie go z urzędu wraz z dyspensą od celibatu, o ile tylko w ewidentny sposób widoczne jest popełnienie przestępstwa i po tym, jak dano oskarżonemu możliwość obrony (por.

Sst, art. 21 § 2, i art. 2°).

20. Ordynariusz diecezji, w której miało miejsce przestępstwo, jest informowany o rozstrzygnięciu sprawy.

21. Należy wykluczyć ponowne dopuszczenie duchownego do publicznego sprawowania posługi, jeżeli może on stanowić zagrożenie dla małoletnich, albo istnieje ryzyko zgorszenia wspólnoty (por. Kongregacja ds. Nauki Wiary, List okólny z dnia 3 maja 2011 r., III, i).

22. Żadnemu kapłanowi lub diakonowi Prałatury, który popełnił akt nadużycia seksualnego w stosunku do osoby małoletniej, nie można powierzać zadań właściwych dla posługi kapłańskiej lub diakońskiej w innej Jednostce Administracji Kościelnej, ani przenosić go do takowych w celu wypełniania w nich zadań urzędowych, chyba że wcześniej Wikariusz powiadomi szczegółowo Ordynariusza owej Jednostki o popełnionym przestępstwie nadużycia seksualnego i o wszelkich innych informacjach wskazujących, że kapłan lub diakon stanowił lub może stanowić niebezpieczeństwo dla dzieci bądź młodzieży.

A. Mazzoni-Dąbrowski

3.11.2026